

I § 91, hvortil der ikke nu haves nogen tilsvarende Bestemmelse i dansk Ret, er der ligesom i § 90 ikke Tale om Strafnedsættelse som Følge af mindre Strafskyld, men *Tabet af Ketten til Stillingens eller Hvervets Udøvelse* er at betragte som et Surrogat for Straffen eller en Del af denne.

Til § 92. (U. § 90, jfr. Mot. Sp. 192—93).

Paragraffens Regler om *Sammenstød af flere Lovovertrædelser* stemmer i alt væsentlig med gældende Ret (Straffelovens § 62) og hviler paa den Betragtning, at Strafskylden ikke vokser proportionalt med Antallet af Lovovertrædelser. Det udtales dog ikke som i Straffelovens § 62, at alle Lovovertrædelser skal medvirke til at bestemme Straffens Størrelse, idet man maa anse det for rettest, at Domstolene i al Almindelighed — uden at være bundne af en saadan Regel — efter deres Skøn afgør, om og i hvilken Grad hver enkelt af de begaaede straffbare Handlinger skal medvirke i saa Henseende. Endvidere afviger Forslaget fra Straffelovens § 62 ved Fastsættelsen af Betingelserne, under hvilke den højeste for nogen af Lovovertrædelserne fastsatte Straf kan overskrides, idet § 62 som Betingelse for Anvendelse af højere Straf foreskriver, at der skal foreligge »flere Handlinger«, og at Handlingerne skal være »af forskellig Slags«, medens Forslagets § 92 ikke stiller nogen af disse Betingelser, men hjemler, at Forhøjelse kan ske under »særdeles skærpende Omstændigheder«.

Reglerne i Stk. 3 og 4 er ny i dansk Ret. Den fra Udkastet afvigende Formulering af Stk. 4 er foretaget ud fra den Betragtning, at Dagsboden bør være den principale Art af Bødestraf.

Til § 93. (U. § 91, jfr. Mot. Sp. 194).

Paragraffen giver Regler om Idømmelse af *Tillægsstraf*. Stk. 1 stemmer i det væsentlige med Straffelovens § 64, og indeholder i Forbindelse med Stk. 2 den fornødne Besvarelse af de Spørgsmaal, som Forholdet til den tidligere idømte Straf kan fremkalde. Man har i Stk. 1 foretaget en Tilføjelse til Kommissionens Udkast, gaaende ud paa, at Tillægsstraf kun bliver at idømme, for saa vidt samtidig Paakendelse vilde have medført en *væsentligere* Forhøjelse af Straffen,

idet man kun i saa Fald finder, at der er Anledning til Idømmelse af saadan Straf.

Til § 94. (U. § 92, jfr. Mot. Sp. 194).

Paragraffen giver Bestemmelser om *Omsætning af Straf*.

Efter det Princip, der i det foreliggende Forslag i Almindelighed ligger til Grund for Bødestrafpen, vil der ikke kunne opstilles Bestemmelser for Beregningen ved Omsætning mellem Bøde og Hæfte eller omvendt. Stk. 1 handler derfor kun om Omsætning mellem de forskellige Arter af Frihedsstraffe.

Stk. 2 giver i Modsætning til Straffelovens § 32, jfr. § 63, 1ste Stk., kun Regler om Omsætning til en strengere Strafart, da Strafnedsættelse, hvor saadan er hjemlet, altid er tilladt uden Begrænsning.

Som Følge af at Maksimum for Fængselsstraf i Stk. 2 er fastsat til 10 Aar, vil i alle Tilfælde, hvor den normale i Loven foreskrevne Straf er Fængsel uden Begrænsning (d. v. s. indtil 8 Aar), en Strafforhøjelse med indtil det halve eller derover (jfr. §§ 92, Stk. 1, 112, 119, 153, 156, 247 og 286) kunne medføre Anvendelse af Tugthus.

Udkastets § 93, jfr. Mot. Sp. 194—95, hjemler Adgang til i Stedet for Fængsel at benytte Hæfte som en Slags »*custodia honesta*« ved visse Statsforbrydelser, nærmest svarende til de Tilfælde, hvor ifølge den gældende Straffelov Statsfængsel kan idømmes. Denne Bestemmelse er ikke optaget her, hvorimod der i §§ 114, Stk. 2, og 122, Stk. 2 er fastslaaet hertil svarende Regler.

Til § 95. (U. § 94, jfr. Mot. Sp. 127 og 195).

Ud fra den Betragtning, at Hæfte som Straf i Almindelighed vil finde Anvendelse paa Personer, der staar udenfor de egentlige Forbryderes Kreds, og derfor hovedsagelig kun skal virke som Frihedsberøvelse, er der i § 95 truffet Bestemmelse om, at *Hæftestraf* altid kan *ombyttes med Fængselsstraf*, hvis den skyldige tidligere har udstaaet Straf af Fængsel eller Tugthus.